

POSTANOWIENIE

25 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 25 lutego 2026 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku T. M.

z udziałem L. M.

o podział majątku wspólnego,

na skutek skargi kasacyjnej L. M.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Łodzi

z 20 marca 2024 r., III Ca 1604/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni - tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego - 5400,00 (pięć tysięcy czterysta) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia uczestnikowi odpisu postanowienia do dnia zapłaty.

(A.T.)

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o pierwszą i trzecią z wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (zob. postanowienia SN: z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, z 3 lutego 2012 r., I UK 271/11, nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materiałnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (zob. m.in. postanowienia SN: z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07, z 9 lutego 2011 r., III SK 41/10, nie publ.).

Przedstawione przez skarżącego zagadnienie opiera się na zarzucie przyjęcia przez Sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań w tym zakresie, w sytuacji gdy zarzuty apelacji obejmowały przede wszystkim sprzeczność ustaleń Sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym. Tak sformułowane zagadnienie nie może być podstawą do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego musi opierać się właśnie na ustaleniach faktycznych poczynionych w sprawie, a nie zmierzać do ich

kwestionowania. Ustawodawca wyraźnie zastrzegł w art. 398¹³ § 2 k.p.c., iż w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia; ponadto podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów – art. 398³ § 3 k.p.c.

Zdaniem skarżącego, w niniejszej sprawie doszło do pozbawienia go możliwości obrony jego praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.) wskutek nieodroczenia rozprawy apelacyjnej pomimo zaprzestania reprezentowania uczestnika przez zawodowego pełnomocnika tuż przed rozprawą apelacyjną oraz wobec niemożności ustanowienia nowego pełnomocnika celem umożliwienia realizacji praw procesowych na rozprawie. Z takim twierdzeniem nie można się zgodzić. Podnoszona nieważność postępowania w drugiej instancji nie miała miejsca. Na rozprawie apelacyjnej uczestnik był reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, który aktywnie realizował prawo do obrony [...].

Mając powyższe na uwadze, nie można przyjąć, że powołane przez skarżącego przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały w sposób właściwy wykazane.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Grzegorz Misiurek

(A.T.)

[a.ł]